

MALEI UTAZÁSA

CSUANG (KÍNAI KISEBBSÉGI) MESE

Réges-régen, az idők kezdetén csuang földön csak hírből ismerték a napot. Az emberek tudták, hogy valahol létezik a ragyogó, fényt adó égitest, de az ő földjük örök sötétségben raboskodott. Nem volt nappal, csak éjszaka, nem volt, ami meleget és fényt hozzon az emberek életébe. A sötétség leple alatt mindenféle ragadozók, rettenetes bestiák ólálkodtak az emberek házai körül. Ebben a hideg, nyomorult sötétségben tengették az életüket a csuangok, míg végül összegyűltek, és elhatározták, hogy elküldenek valakit, hozza el a napot.

Agyúlésen mindenki egyszerre akart felszólalni, mindenki kiabálva jelentkezett, hogy ő lehessen az, aki elindul a hosszú, veszélyes útra. Mindenki segíteni szeretett volna a népén. Először egy hatvanéves férfi ragadta magához a szót, túlharsogva a többieket:

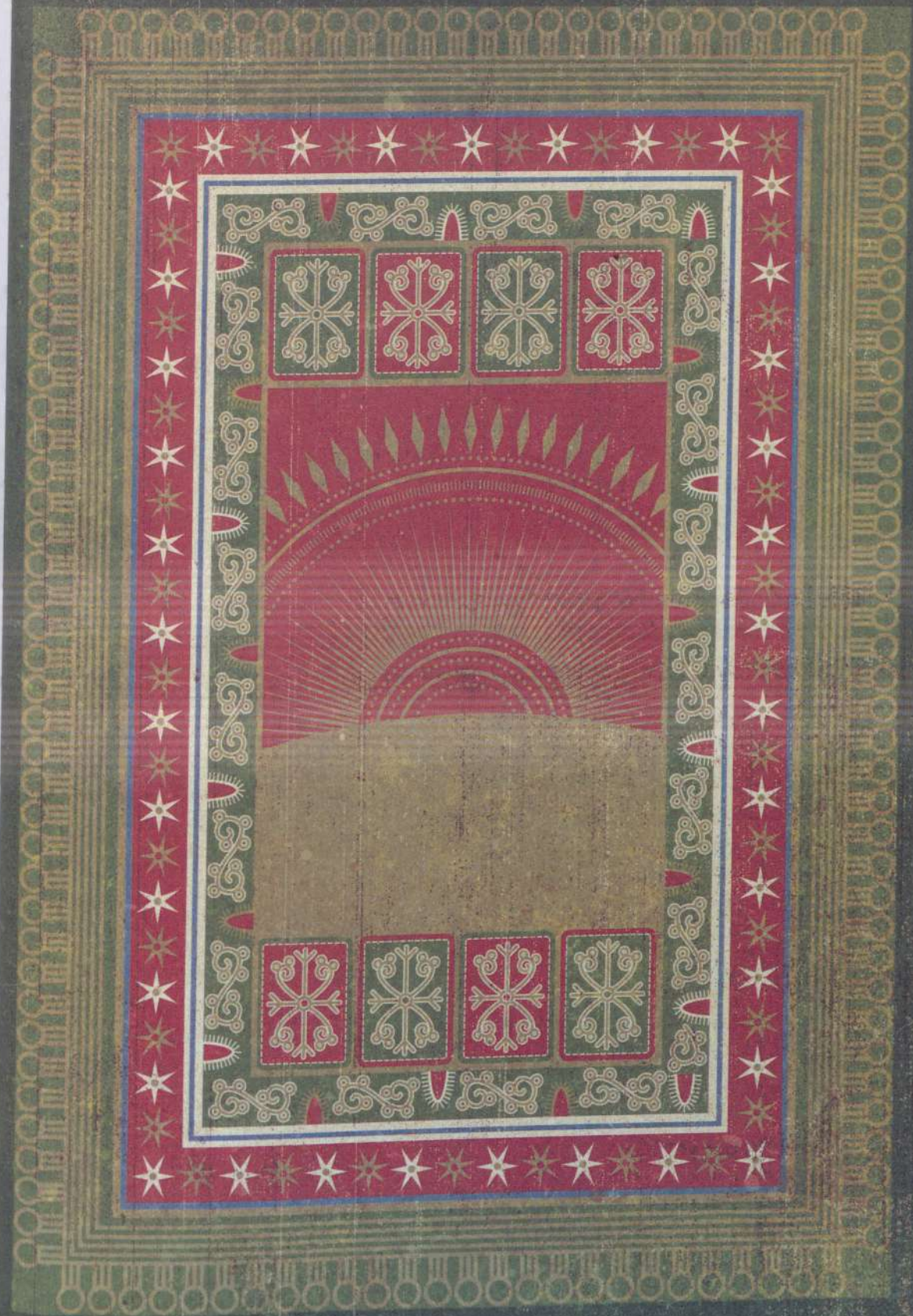
– Majd én elmegyek, elhozom a napot! Öregszem már, elmúltak a legszebb éveim. Nem tudok olyan kitartóan dolgozni, mint régen, de a gyaloglás még megy. Küldjetelek engem!

Egy fiatal, izmos legény azonban félretolta a férfit, és maga lépett elő:

– Ne hallgassatok rá! Küldjetelek inkább engem! Fiatal vagyok, erőm teljében. Százhatvan *li* távolságot befutok egyszerre, ha kell. Én érem el a napot a leghamarabb!

Felbuzdult erre az összes többi fiatal legény is; egymást túlkiabálva bizonygatták, hogy mekkora távolságot tudnak bejárni, melyikük gyorsabb, melyikük szívósabb, melyikük erősebb. A nagy veszekedés közepette előrefurakodott közöttük egy tízéves kislány.

– Egyikötök sem éri el a napot, akármilyen gyorsak vagytok is! Hát nem tudjátok, hogy a nap nagyon, nagyon messze van innen? Negyven, ötven év alatt sem lehet odaérni. Talán kilencven évbe is

telik, mire megtalálja az, akit elküldünk. Majd én elindulok! Fiatal vagyok még, előttem az életem, nekem van a legnagyobb esélyem célba érni!

A kisfiú szavai lehűtötték a lelkesedőket. Mindenki egymásra nézett, és elismerték, hogy igaza lehet. Már majdnem eldöntötték, hogy a kisfiút indítják útnak, és egyre hangosabban helyezeltek, amikor előlépett egy húszéves lány, Malei.

– Csendet! – kiáltotta, és döbbenetében mindenki elhallgatott. – A fiúnak igaza volt, amikor azt mondta, hogy a nap nagyon messze van – mondta Malei. – Talán még kilencven év sem elég hozzá, hogy odaérjen valaki. Indítsatok útnak engem. Fiatal vagyok, és erős, nem rémítenek meg sem hegyi utak, sem ragadozó állatok. És mondom még valamit: gyermeket várok. Ha én nem jutok el a napig, a gyermekem majd folytathatja az utazást.

Az emberek ámulattal megtapsolták Malei javaslatát, és eldöntötték, hogy őt indítják útnak. Malei megígérte, hogy addig nem adja fel, míg a napot el nem hozza a csuangok földjére. Bőséges útravalóval, sok áldással búcsúztak tőle.

Malei útnak indult a nagy sötétségben. Ment, mendegélt kitaratóan, hegyeket mászott meg, mocsarakon vágott át, sűrű erdőkön küzdötte magát keresztül. Hét hónapja volt már úton, amikor életet adott egy gyönyörű, egészséges kisfiúnak. A gyermek, amint a világra jött, teli tüdőből ordítani kezdett. Az anyja a hátára kötötte egy kendővel, és kitaratóan vándorolt tovább. Hófödte hegyeken kelt át, széles folyókon gázolt, úszott keresztül, végtelen síkságokon bolyongott. Számtalan mérges kígyó, vérszomjas fenevad keresztezte az útját; hol elmenekült előlük, hol megküzdött velük. A kisfia nőtt, növekedett; egy idő után már a saját lábán ment az anyja mellett. Vándorlás közben serdült fel, és a vadon volt az otthona.

Ahányszor emberek lakta helyre érkeztek, mindenki faggatta őket: mit keres egy fiatal anya a gyerekével, egy szál egyedül a veszélyes vadonban? Malei mindenkinek elmesélte, hogy a napért indult útnak, a horizontot akarja elérni, hogy a csuangok földjére is elhozza a fényt. Az emberek ennek hallatán mindig meghatódtak; ruhával, élelemmel látták el az utazókat, és bátorították őket, hogy ne adják fel a keresést.

Teltek, múltak az évek, az évtizedek. A fiúból daliás legény lett. Malei és a fia együtt vándoroltak tovább ismeretlen tájakon, ember nem lakta vidékeken keresztül. Az asszony haja lassan őszbe fordult, és egyre lassabban ment neki a gyaloglás. Egy idő után, valahányszor emberek lakta helyre értek, és elmesélték a történetüket, az emberek kérlelni kezdték Maleit, maradjon náluk, küldje tovább a fiát egyedül. Malei egy ideig kitarzott a célja mellett, de egyszer végül eljött az idő, amikor már nem tudott továbbmenni. Egy kis falu lakói befogadták, szállást adtak neki. Malei áldását adta a fiára, aki immár egyedül vágott neki az ismeretlennek.

– Anyám, én befejezem az utazást, amit elkezdted, és eljutok a horizontig!

Időközben otthon, a csuangok földjén, az emberek kitaróan, reménykedve várták a napot. Folyton-folyvást kémelelték a láthatárt, világosodik-e, érkezik-e már a fény, az éltető meleg. Malei története szájról szájra szállt, szülők mesélték a gyermekeiknek, nagyszülők az unokáiknak, hogy volt egyszer egy bátor fiatal lány, aki útnak indult, hogy elhozza a fényt. Teltek, múltak az évek, az évtizedek, és a csuangok kitaróan várakoztak. Néhányan aggódtak, hogy Maleinek út közben baja esett, és sohasem fogja befejezni az utazást – ám minden kétely ellenére továbbra is az eget kémelelték.

Kilencvenkilenc év telt el így. Végül aztán egyszer, amikor az emberek kelet felé nézelődtek, valaki elkiáltotta magát:

– Nézzétek! Fényt látok!

Vörös láng lobbant a keleti égbolton; világosodni kezdett a láthatár, és az emberek szeme láttára a ragyogó napkorong kiemelkedett a távoli hegyek mögül. Ujjongva, örömben sírva csodálták az első napfelkeltét, ami megtöltötte a földjüket fénnel és meleggel. A ragadozók visszahúzódtak a sűrű erdőkbe, a földek kivirágoztak, és az emberek szabadabban lélegeztek. Attól fogva a csuangok földjén is volt nappal és éjszaka.

Malei utazásának története pedig azóta is szájról szájra száll.